

Sygn. akt VI P 271/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : stażysta Patryk Barski

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa L. D.

przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. na rzecz powoda L. D. kwotę 2.970,40 złotych (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt złotych i 40/100) tytułem niezaspokojonych roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. koszty zastępstwa procesowego znosi pomiędzy stronami,

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego (...) kwotę 261,80 złotych (dwieście sześćdziesiąt jeden złotych i 80/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt VI P 271/16

UZASADNIENIE

Powód L. D. pozwem z dnia 9 maja 2016 roku wystąpił przeciwko pozwanemu Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 5.040 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc marzec, kwiecień oraz maj 2014 roku. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w okresie od dnia 1 lutego 2011 roku był zatrudniony w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, na stanowisku montera instalacji wodno-kanalizacyjnych, brygadzysty za wynagrodzeniem w wysokości 1.680 złotych brutto miesięcznie. Począwszy od kwietnia 2014 roku pracodawca nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za pracę, zaś od maja 2014 roku faktycznie zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. Nakazem zapłaty z dnia 24 listopada 2014 roku w sprawie (...) Sąd Rejonowy (...) w G. orzekł, iż (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 11.760 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od marca 2014 roku do września 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w zakresie poszczególnych miesięcy objętych orzeczeniem. Powód podał, iż prowadzone na podstawie powyższego orzeczenia postępowanie egzekucyjne wobec bezskuteczności egzekucji postanowieniem z dnia 29 czerwca 2015 roku w sprawie (...) zostało umorzone. Wnioskiem z dnia 20 czerwca 2015 roku powód złożył do pozwanego wniosek o wypłatę należnych mu świadczeń z tytułu wynagrodzenia za pracę. Pozwany odmówił jednak wypłaty należności objętej wnioskiem. W tym zakresie wskazano, iż powód nie przedstawił żadnych dowodów i faktów na okoliczność zaistnienia

przesłanek niewypłacalności pracodawcy, w szczególności objętych art. 8a ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Pozwany podał, iż (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nadal figuruje w rejestrze przedsiębiorców, w stosunku do powołanej spółki nie zostało również wszczęte postępowanie upadłościowe, ani nie został złożony wniosek o ogłoszenie jej upadłości. Podstawy ustalenia niewypłacalności pracodawcy nie dają również informacje uzyskane z ZUS. Powód podał, iż w jego ocenie stanowisko pozwanego jest błędne, albowiem zachodzą podstawy do uznania niewypłacalności jego pracodawcy w trybie art. 8a powołanej wyżej ustawy. Powód podał, iż spółka faktycznie zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej począwszy od dnia 8 maja 2014 roku. Od wskazanej daty nie ma jakiegokolwiek kontaktu z jej Prezesem. Nadto po tejże dacie spółka nie realizowała żadnych prac z powodu braku środków finansowych. W marcu 2014 roku pracodawca wypowiedział również umowę biuro rachunkowemu na prowadzenie rachunkowości spółki, zaprzestano również regulowania składek ZUS. W świetle powyższego w ocenie powoda bezsprzecznie nastąpiło zaprzestanie prowadzenia działalności przez pracodawcę.

Dataż zaś wystąpienia niewypłacalności w rozumieniu art. 8a cyt. ustawy jest upływ terminu w nim wskazanego tj. upływ 2 miesięcy od wskazanej daty zaprzestania prowadzenia działalności przez spółkę. Powód podkreślił, iż w dniu 12 maja 2014 roku kiedy pracownicy przybyli do siedziby spółki, gdzie zwykle rozpoczynali pracę, zastali drzwi zamknięte. Przez weekend pod ich nieobecność, jak również bez ich wiedzy został następnie zabrany z firmy cały sprzęt, zaś w późniejszym terminie również dokumentacja. Od wskazanego dnia pracownicy nie wykonywali żadnej pracy. Powód podał, iż wysokość dochodzonego przez niego w niniejszym postępowaniu roszczenia została obliczona w oparciu o dyspozycję art. 12 ust. 2 pkt 1 i 2 lit. a oraz art. 12 ust. 3 w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. (k. 2-12)

Pozwany Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w odpowiedzi na pozew z dnia 16 czerwca 2016 roku wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż odmowa wypłaty świadczeń z Funduszu była zasadna, albowiem w jego ocenie nie zaistniała niezbędna w tym zakresie przesłanka, jaką jest niewypłacalność pracodawcy. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nadal bowiem zatrudnia pracowników, jak również figuruje w KRS, nie było również w stosunku do niej prowadzone postępowanie upadłościowe oraz nie został złożony jakikolwiek wniosek o ogłoszenie upadłości. Zdaniem pozwanego zebrane w prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym informacje nie pozwoliły również na stwierdzenie zaistnienia niewypłacalności pracodawcy również w rozumieniu art. 8a ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, albowiem brak podstaw do uznania, iż spółka faktycznie zaprzestała jakiegokolwiek działalności. Do przejawów tej działalności należy bowiem każdy aspekt dotyczący organizacji i kierowania pracą pracowników, w określonym miejscu, czasie, w warunkach uzgodnionych z pracownikami, za wynagrodzeniem lub związanych z zakończeniem nawiązanych wcześniej stosunków, w tym związany z zaspokajaniem należności pracowniczych, przejawiający się także aktywnością w stosunku do podmiotów zewnętrznych, polegający na m. innymi kontynuacji stosunków cywilnoprawnych i finansowych z dostawcami, odbiorcami, bankami, ubezpieczycielami, podejmowaniu wszelkich czynności, zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, występowaniu przed sądami i organami administracji publicznej oraz innych działań z wykorzystaniem zasobów majątkowych własnych lub obcych, pozostających w zarządzie pracodawcy oraz dostępnych instrumentów finansowych, realizujących obowiązek zgłoszenia każdej zmiany stanu faktycznego uwidocznionego w Krajowym Rejestrze Sądowym lub Ewidencji Działalności Gospodarczej. Wobec powyższego faktyczne zaprzestanie działalności przez pracodawcę trwające dłużej niż 2 miesiące oznacza nagłe, choć trwałe w okresie dłuższym niż 2 miesiące od daty jego wystąpienia, określonej w art. 8a ust. 2 powołanej ustawy, zaprzestanie działalności w każdym aspekcie tej działalności, najczęściej z naruszeniem prawa lub poprzez zaniechanie wykonywania obowiązków pracodawcy i przedsiębiorcy. Mając powyższe na uwadze w ocenie pozwanego o fakcie prowadzenia działalności przez spółkę w 2015 roku świadczy chociażby wpis w rejestrze KRS z dnia 9 kwietnia 2015 roku, o zmianie wspólników (wykreślono dotychczasowych wspólników) Reasumując, ustalenia i zebrana przez pozwanego dokumentacja nie

pozwoliły na stwierdzenie niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu cyt. ustawy, a co za tym idzie odmowa wypłaty wnioskowanych świadczeń na rzecz powoda była zasadna. (k. 88-91)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód L. D. był zatrudniony w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. poczynawszy od dnia 1 lutego 2011 roku na podstawie umowy o pracę, na stanowisku operatora koparki, w wymiarze pełnego etatu.

Poczynawszy od dnia 1 stycznia 2014 roku wynagrodzenie miesięczne powoda wynosiło kwotę 1.680 złotych brutto.

(Dowód : umowa o pracę z dnia 1 lutego 2011 roku ze sprawy (...) k. 18, k. 35, umowa o pracę z dnia 30 kwietnia 2011 roku- k. 17 ze sprawy (...), k. 36, umowa o pracę z dnia 31 lipca 2011 roku- k. 16 ze sprawy (...), k. 37, 109, aneks- k. 14 ze sprawy (...))

W dniu 4 marca 2014 roku Prezes Zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. P. W. złożył rezygnację z pełnionej funkcji.

W tym też dniu doszło do sprzedaży udziałów spółki na rzecz J. R., który stał się jedynym udziałowcem firmy.

Spółka nie złożyła wniosku o zmianę powyższych danych w KRS (tj. w zakresie informacji dotyczących Zarządu, jak również wspólników).

Powyższe zmiany zostały dokonane przez Sąd Rejestrowy z urzędu. (data wpisu 9 kwietnia 2015 roku)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie złożyła sprawozdania finansowego do KRS za 2014 rok, nadto składała dokumenty rozliczeniowe do ZUS jedynie do maja 2014 roku. Składki na FPiFGŚP płatnik wykazał tylko w deklaracji rozliczeniowej za miesiąc marzec 2014 roku. Za okres od marca 2014 roku spółka nie regulowała składek na FPiFGŚP.

Poczynawszy od marca 2014 roku nie odnotowano również wpływu do Urzędu Skarbowego deklaracji VAT-7, VAT-7K, VAT -7D, CIT-8, PCC, jak również nie odnotowano wpłat podatków.

Poczynawszy od dnia 8 maja 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zaprzestała faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej, wobec braku środków finansowych i technicznych.

Tego dnia zakład został zamknięty, a pracownicy nie dopuszczeni do pracy. Spółka zaprzestała realizacji jakichkolwiek kontraktów.

Majątek firmy pozostał bez jakiegokolwiek nadzoru w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej.

Po kilku dniach prokurent spółki podjął czynności związane z możliwym zabezpieczeniem majątku spółki, jak również jej dokumentacji.

Pracownicy nie mogli nawiązać żadnego kontaktu z pracodawcą, w szczególności z Zarządem spółki.

Wobec braku możliwości nawiązania kontaktu z pracodawcą dniu 25 listopada 2014 roku powód wysłał na adres zakładu pracy oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ kp, wskazując w jego treści na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, związane z brakiem wypłaty wynagrodzenia.

Z adnotacji poczty z dnia 28 listopada 2014 roku wynika, iż adresat przesyłki wyprowadził się.

(Dowód : pismo PIP z dnia 10 czerwca 2014 roku- k. 38, pismo z dnia 10 maja 2014 roku- k. 107, pismo z dnia 18 maja 2014 roku- k. 119, pismo z dnia 17 czerwca 2014 roku- k. 120-121, pismo Sądu Rejonowego (...) w G. z dnia 11 października 2016 roku wraz z załącznikami- k. 149-155, rezygnacja – k. 156, pismo ZUS- k. 158, pismo

US- k. 162, oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 234-235,242-243, zeznania świadka W. K.- k. 196-197 (nagranie 00:09:51-00:26:59), zeznania świadka G. G.- k. 197-198 (nagranie 00:27:34-00:38:08), zeznania świadka T. K. – k. 199 (nagranie 00:43:33-00:48:00), zeznania świadka S. D.- k. 199 (nagranie 00:48:09:00:52:04), zeznania świadka E. G.- k. 199-200 (00:52:13-00:56:32), zeznania powoda L. D. – k. 137 (nagranie 00:01:45-00:04:27 w zw. z k. 200 (nagranie 00:58:58-01:03:53)

Nakazem zapłaty z dnia 24 listopada 2014 roku w sprawie (...) Sąd Rejonowy (...) w G. orzekł, iż (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 11.760 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od marca 2014 roku do września 2014 roku tj. po 1.680 złotych brutto za każdy miesiąc objęty nakazem wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11-ego kolejnego miesiąca do dnia zapłaty.

Powyższy nakaz uprawomocnił się dnia 5 stycznia 2015 roku.

Postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) w G. S. P. z dnia 29 czerwca 2015 roku w sprawie (...) postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(Dowód : nakaz zapłaty z dnia 24 listopada 2014 roku- k. 20 ze sprawy (...), k. 15-16, 111, zarządzenie- k. 26 ze sprawy (...), postanowienie z dnia 29 czerwca 2015 roku w sprawie (...) wraz z dokumentacją dot. prowadzonego postępowania egzekucyjnego- k. 17-20, 47-84, 110)

W dniu 20 czerwca 2015 roku powód L. D. złożył do pozwanego wniosek o wypłatę świadczeń z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych obejmujący niezaspokojone roszczenia pracownicze w postaci wynagrodzenia za pracę za okres marca, kwietnia i maja 2014 roku (po 1.680 złotych brutto za każdy miesiąc)

Pismem dnia 19 sierpnia 2015 roku Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych odmówił wypłaty świadczeń wskazując na brak podstaw do stwierdzenia niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Pozwany podał, iż w jego ocenie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nadal figuruje w KRS, nie było również w stosunku do niej prowadzone postępowanie upadłościowe oraz nie został złożony jakikolwiek wniosek o ogłoszenie upadłości. Zdaniem pozwanego zebrane w prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym informacje nie pozwoliły również na stwierdzenie zaistnienia niewypłacalności pracodawcy również w rozumieniu art. 8a ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, albowiem brak podstaw do uznania, iż spółka faktycznie zaprzestała jakiejkolwiek działalności.

Pozwany odmówił również powodowi wypłaty zaliczki na poczet należnych świadczeń z Funduszu.

(Dowód :wniosek – k. 26-33, 98-106, decyzje z dnia 19 sierpnia 2015 roku- k. 21-25)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu dokumenty znajdujące w aktach sprawy, jak również postępowania w sprawie (...), które uznał za wiarygodne i jako takie uczynił podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c. Z powyższego wynika, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności przedmiotowych dowodów, przy czym ich prawdziwość, jak również autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania.

W swych ustaleniach Sąd oparł się nadto na zeznaniach świadków w osobach W. K., G. G., T. K., S. D., E. G., jak również powoda L. D., które uznał za wiarygodne, jak również spójne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym sprawy.

Z powołanych wyżej dowodów jednoznacznie i zbieżnie wynika, iż od dnia 8 maja 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zaprzestała faktycznego prowadzenia jakiejkolwiek działalności gospodarczej. Powyższe związane było z brakiem środków finansowych i technicznych. Tego dnia zakład pracy powoda został zamknięty, a pracownicy nie dopuszczeni do pracy. Spółka zaprzestała również realizacji jakichkolwiek kontraktów. Majątek firmy pozostał bez jakiegokolwiek nadzoru, dopiero po kilku dniach prokurent spółki podjął czynności związane z zabezpieczeniem powyższego, jak również jej dokumentacji. Pracownicy nie mogli nawiązać żadnego kontaktu z pracodawcą, w szczególności z Zarządem spółki. Pracodawca zaprzestał również wypłaty wynagrodzenia na ich rzecz.

Powyższe zeznania korespondują również z dokumentacją złożoną do akt sprawy, w szczególności w postaci informacji z ZUS, US, czy Sądu Rejestrowego.

Z powyższych wynika, iż (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie złożyła jakiegokolwiek sprawozdania finansowego do KRS za 2014 rok, nadto dokumenty rozliczeniowe do ZUS składała jedynie do maja 2014 roku. Składki na FPIFGŚP płatnik wykazał tylko w deklaracji rozliczeniowej za miesiąc marzec 2014 roku, zaś za okres od marca 2014 roku spółka nie regulowała żadnych składek na FPIFGŚP. Począwszy od marca 2014 roku nie odnotowano również wpływu do Urzędu Skarbowego deklaracji VAT-7, VAT-7K, VAT -7D, CIT-8, PCC, jak również nie odnotowano wpłat podatków.

Powyższe powolne wygaszanie działalności gospodarczej zaczęło się od marca 2014 roku, albowiem w dniu 4 marca 2014 roku Prezes Zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. P. W. złożył rezygnację z pełnionej funkcji. W tym też dniu doszło do sprzedaży udziałów spółki na rzecz J. R., który stał się jedynym udziałowcem firmy.

Z informacji przedłożonej przez Sąd Rejestrowy wynika, iż spółka nie złożyła wniosku o zmianę powyższych danych w KRS (tj. w zakresie informacji dotyczących Zarządu, jak również wspólników) Powyższe zmiany zostały dokonane przez Sąd Rejestrowy z urzędu. (data wpisu 9 kwietnia 2015 roku)

Powyższe zatem podważa twierdzenia pozwanego, iż dokonanie powyższego wpisu dowodzi kontynuacji działalności gospodarczej pracodawcy powoda.

Ostatecznie w dniu 8 maja 2014 roku zakład pracy powoda został zamknięty, a pracownicy pozbawieni dostępu na jego teren. Od tejże daty żadna działalność spółki nie była prowadzona.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności bezsprzecznie wynikają z dowodów wskazanych wyżej.

W ocenie Sądu zeznania świadka M. Z. nie wniosły niczego istotnego w sprawie. (k. 196)

W niniejszej sprawie przedmiotem oceny i rozważań Sądu poddane były regulacje zawarte w treści ustawy z dnia 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. (Dz. U z 2006 roku, Nr 158, poz. 1121 ze zmianami)

Zdaniem Sądu zgłoszone w przedmiotowej sprawie powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 3 ust. 1 cyt. ustawy (w brzmieniu obowiązującym w okresie spornym) niewypłacalność pracodawcy zachodzi, gdy sąd upadłościowy, na podstawie przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego, wyda postanowienie o:

- 1) ogłoszeniu upadłości pracodawcy obejmującej likwidację majątku dłużnika,
- 2) ogłoszeniu upadłości pracodawcy z możliwością zawarcia układu,

3) zmianie postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu na postanowienie o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika,

3a) zmianie postanowienia o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika na postanowienie o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu,

4) oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, jeżeli jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania,

5) oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości w razie stwierdzenia, że majątek dłużnika jest obciążony hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską w takim stopniu, że pozostały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania;

6) wszczęciu wtórnego postępowania upadłościowego.

Ponadto w myśl art. 8 ust. 1 cyt. ustawy (niewypłacalność pracodawcy zachodzi również, gdy w postępowaniu krajowym w razie niezaspokojenia przez pracodawcę roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych:

1) na podstawie przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego sąd upadłościowy wyda postanowienie o umorzeniu postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku upadłego, jeżeli:

a) majątek pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania,

b) wierzyciele zobowiązani uchwałą zgromadzenia wierzycieli albo postanowieniem sędziego-komisarza nie złożyli w wyznaczonym terminie zaliczki na koszty postępowania, a brak jest płynnych funduszy na te koszty;

2) organ założycielski podejmie decyzję o wdrożeniu postępowania likwidacyjnego wobec przedsiębiorstwa państwowego, o ile likwidacja nie jest skutkiem przekształcenia, łączenia lub podziału tego przedsiębiorstwa;

3) sąd orzeknie rozwiązanie spółki handlowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.);

4) minister właściwy do spraw gospodarki wyda, na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej, wykonywanej na takich samych zasadach, jak przedsiębiorcy polscy, przez przedsiębiorcę zagranicznego w ramach utworzonego oddziału z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

5) minister właściwy do spraw gospodarki wyda, na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, decyzję o zakazie wykonywania działalności przez przedsiębiorcę zagranicznego, w ramach utworzonego przedstawicielstwa z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

6) zgodnie z przepisami art. 7-7i ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, z późn. zm.) lub przepisami o swobodzie działalności gospodarczej organ ewidencyjny wykreśli pracodawcę będącego osobą fizyczną z Ewidencji Działalności Gospodarczej w wyniku zawiadomienia o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej lub stwierdzenia trwałego zaprzestania wykonywania przez pracodawcę działalności gospodarczej.

Nadto art. 8a ust. 1 powyższej ustawy stanowi, iż niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące.

2. Datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu terminu, o którym mowa w ust. 1.

W zakresie prowadzonych rozważań na uwadze należy mieć również regulację wynikającą z art. 12 ust. 1 tejże ustawy, która określa, iż w razie niewypłacalności pracodawcy niezaspokojone roszczenia pracownicze, podlegają zaspokojeniu ze środków Funduszu.

Zgodnie z ust. 2 cyt. artykułu zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne z tytułu:

- 1) wynagrodzenia za pracę;
- 2) przysługujących pracownikowi na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa pracy:
  - a) wynagrodzenia za czas niezawinionego przez pracownika przestoju, za czas niewykonywania pracy (zwolnienia od pracy) i za czas innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy,
  - b) wynagrodzenia za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby, o którym mowa w art. 92 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.),
  - c) wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego,
  - d) odprawy pieniężnej przysługującej na podstawie przepisów o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników,
  - e) ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, o którym mowa w art. 171 § 1 Kodeksu pracy, należny za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy,
  - f) odszkodowania, o którym mowa w art. 36¹ § 1 Kodeksu pracy,
  - g) dodatku wyrównawczego, o którym mowa w art. 230 i 231 Kodeksu pracy;
- 3) składek na ubezpieczenia społeczne należnych od pracodawców na podstawie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

Roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 pkt 1, pkt 2 lit. a-c i lit. g oraz pkt 3 podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy. (ust. 3 cyt. artykułu)

Roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 podlegają zaspokojeniu także w przypadku, gdy uprawnienie do nich powstanie w dniu stanowiącym datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy lub w dniu ustania stosunku pracy. (ust. 6 cyt. artykułu)

W przedmiotowej sprawie powód wskazał, iż podstawę prawną dochodzonego przez niego roszczenia stanowi art. 8a ust. 1 powołanej ustawy.

Bezsporne bowiem było w sprawie, iż brak jest podstaw do ustalenia niewypłacalności pracodawcy w oparciu o art. 3-8 cyt. ustawy.

W świetle powyższego na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania okoliczności objętych treścią niniejszej regulacji.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Podnieść należy, iż brak wykazania powyższych okoliczności obciążać musi zawsze podmiot, na którym spoczywa ciężar tego dowodu, Sąd nie ma bowiem ani obowiązku, ani też możliwości wyręczenia stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków, w sytuacji gdy pozostają one w tym zakresie bierne.

Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, mając na uwadze treść art. 3 kpc i art. 232 kpc- w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 1 marca 1996 roku o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 43, poz. 189) - to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik. (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 roku, II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, Nr 20, poz.662).

Zdaniem Sądu analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie powód bezspornie wykazał okoliczności objęte treścią art. 8a cyt. ustawy.

Wskazać należy, iż przepis art. 8a cyt. ustawy rozszerza zakres pojęcia niewypłacalności pracodawcy o nowy wypadek.

Zgodnie z tym unormowaniem: „niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące” (ust. 1), „Datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu terminu, o którym mowa w ust. 1” (ust. 2).

Z cytowanych przepisów wynika, że niewypłacalność w rozumieniu ustawy zachodzi również wtedy, gdy ma miejsce sytuacja cechująca się tym, że : pracodawca nie zaspokaja roszczeń pracowniczych, powodem niezaspokojenia roszczeń jest brak środków finansowych, pracodawca faktycznie zaprzestał działalności, stan ten trwa dłużej niż 2 miesiące.

Za datę wystąpienia niewypłacalności w takim wypadku ustawa uznaje dzień upływu dwumiesięcznego okresu faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę. Zarówno umiejscowienie w ciągu przepisów definiujących niewypłacalność, jak i treść art. 8 ("niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również") wskazują, że jest to kolejny z normowanych w ustawie wypadków, składających się na określenie niewypłacalności pracodawcy. Wobec tego pracownikom w razie wystąpienia niewypłacalności, o której stanowi art. 8a, przysługują roszczenia określone w art. 12, ponieważ roszczenia te przysługują, na zasadach określonych w tym przepisie "w razie niewypłacalności pracodawcy". (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2012 roku, I PK 72/12)

Na gruncie art. 8a cyt. ustawy przez pojęcie faktycznego zaprzestania działalności należy rozumieć zatem stan, w którym podmiot wprawdzie istnieje, ale nie prowadzi on działalności gospodarczej.

Rezygnacja z tej działalności jest zazwyczaj poprzedzona zapaścią finansową podmiotu, połączoną z wyprowadzeniem lub zbyciem składników majątkowych przedsiębiorstwa lub po prostu porzuceniem spółki przez osoby zarządzające. W sensie ekonomicznym podmiot ten jest trwale niewypłacalny i kwalifikuje się do ogłoszenia upadłości, jednak osoby obowiązane do złożenia stosownego wniosku, z różnych względów obowiązku tego nie dopełniają lub spółka nie ma organów, które mogłyby taki wniosek złożyć. Powszechnie takowe spółki określa się mianem „spółek porzuconych”.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, iż materiał dowodowy pozwolił na przyjęcie, iż z dniem 8 maja 2014 roku nastąpiło zaprzestanie działalności pracodawcy powoda, stan ten bezspornie trwał przez okres dwóch miesięcy, skutkiem czego datą niewypłacalności pracodawcy jest dzień 8 lipca 2014r roku.

Z materiału dowodowego wynika również, iż jako datę rozwiązania umowy o pracę łączącej powoda z pracodawcą winien być uznany dzień 28 listopada 2014 roku.

W ocenie Sądu powód wykazał w toku prowadzonego postępowania fakt zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej przez byłego pracodawcę przez okres wynikający z art. 8a cyt. ustawy.

Mając zatem na uwadze treść art. 12 ust. 1 i 2 pkt 1 w zw. z ust. 3 cyt. ustawy wynagrodzenia za pracę podlegają zaspokojeniu za okres za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy.

W świetle powyższego uwzględnieniu przez Sąd podlegało jedynie żądanie powoda dotyczącego wynagrodzenia za pracę za okres od 8 kwietnia 2014 roku do dnia 30 maja 2014 roku.

W tym zakresie Sąd uznał, iż za miesiąc kwiecień 2014 roku jest to kwota 1.290,40 złotych. (16 dni roboczych - pracy, przy przyjęciu współczynnika urlopowego w 2014 roku wynoszącego 20,83, jak również wysokości wynagrodzenia powoda za jeden miesiąc w kwocie 1.680 złotych brutto- należność za 1 dzień pracy powoda stanowi zatem kwotę 80,65 złotych brutto). W zakresie wyliczeń powyższej należności Sąd oparł się na regulacji zawartej w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 roku w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczenia odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w kodeksie pracy tj. na § 2a powyższego.

W zakresie zaś miesiąca maja 2014 roku Sąd przyjął, iż należna na rzecz powoda wysokość świadczenia wynosi kwotę 1.680 złotych.

O powyższym orzeczono na podstawie powołanych wyżej przepisów w punkcie I wyroku.

Ponad kwotę objętą punktem I na podstawie art. 12 ust. 1 i 2 pkt 1 w zw. z ust. 3 ustawy z dnia 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy orzeczono w punkcie II wyroku. (Dz. U z 2006 roku, Nr 158, poz. 1121 ze zmianami)

Na podstawie art. 100 kpc Sąd zniósł koszty zastępstwa procesowego między stronami.

O powyższym orzeczono w punkcie III wyroku.

Nadto zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U Nr 167, poz. 1398 z zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Natomiast zgodnie z art. 35 ust 1 zdanie drugie cytowanej ustawy w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W myśl art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W zakresie określenia wpisu sądowego w sprawie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa 50.000 złotych obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu, w wyłączeniu opłat od pism wymienionych w art. 35 ust.1 zd.1 powołanej ustawy. A zatem mając powyższe na uwadze pozwanego obciąża obowiązek uregulowania należności tytułem wpisu sądowego w zakresie uwzględnionego przez Sąd powództwa.

Mając na uwadze, fakt iż strona pozwana przegrała proces w zakresie roszczeń objętych punktem I wyroku, Sąd na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz art. 35 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 13 oraz 113 ust. 1 cyt. ustawy nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 149 złotych (5% z kwoty 2.970,40 złotych– tj. po zaokrągleniu 149 złotych).

Sąd na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 100 kpc oraz art. 108 § 1 kpc obciążył również pozwanego pozostałymi kosztami tj. związanymi z dojazdem świadków na posiedzenia Sądu w łącznej kwocie 112,80 złotych (postanowienia k. 209-212), albowiem to bezsprzecznie postawa pozwanego stanowiła przyczynę wytoczenia pozwu przez powoda, który w konsekwencji co do zasady okazał się uzasadniony.

O powyższym orzeczono w punkcie IV wyroku.